

Sygnatura akt VI GC 173/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2020r. na posiedzeniu niejawnym1 sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 31.789,60 zł (trzydzieści jeden tysięcy siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych 60/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 10.414,93 zł od dnia 3 maja 2018r.,
- od kwoty 11.042,62 zł od dnia 5 maja 2018r.,
- od kwoty 10.332,05 zł od dnia 11 maja 2018r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.207,- zł (pięć tysięcy dwieście siedem 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 31.789,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że sprzedał pozwanemu produkowaną przez siebie piankę, za którą nie uzyskał zapłaty mimo upływu terminu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 kwietnia 2020r. sygn. akt VI GC 173/20 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 31.789,60 zł (trzydzieści jeden tysięcy siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych 60/100) wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 10.414,93 zł od dnia 3 maja 2018r., od kwoty 11.042,62 zł od dnia 5 maja 2018r., od kwoty 10.332,05 zł od dnia 11 maja 2018r. oraz kwotę 4.007,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Przyznając zawarcie umowy zarzucił, że termin zapłaty przesunięto, uzależniając go od otrzymania przez pozwanego ceny sprzedaży towaru kupionego od powoda

Sąd ustalił.

Na podstawie złożonych przez pozwanego zamówień, powód dostarczył mu produkt w postaci pianki DS. w blokach i obciążył go ceną dostawy w tym:

- z tytułu dostawy 754 kg pianki DS. 2130 w blokach – kwotą 10.414,93 zł płatną do 2 maja 2018r.,
- z tytułu dostawy 748 kg pianki DS. 2130 w blokach – kwotą 10.332,05 zł płatną do 10 maja 2018r.,
- z tytułu dostawy 560,6 kg pianki DS. 2130 w blokach, 181 kg pianki DS. 3040, 71,80 kg pianki 2540 w blokach – kwotą 11.042,62 zł płatną do 4 maja 2018r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 5, dokument (...) – k. 6, faktura VAT Nr (...) – k. 7, dokument (...) – k. 8, faktura VAT Nr (...) – k. 9, dokument (...) – k. 10.

Pismami z dnia 10 lipca 2018r. i z dnia 24 lipca 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 31.789,60 zł. W związku z tym pozwany zadeklarował spłatę zaległych należności do 31 sierpnia 2018r.

Dowód: pismo z 10.07.2018r. – k. 11, pismo z 24.07.2018r. – k. 12, pismo z 23.07.2018r. – k. 13, pismo (e-mail) 20.08.2018r. – k. 14, pismo (e-mail) z 17.09.2018r. – k. 15.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Żadna ze stron nie zgłosiła bowiem wniosku o przeprowadzenie rozprawy w pierwszym piśmie procesowym (pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty). Nie można też było takiego wniosku wywodzić z żądania przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka i przesłuchania stron, gdyż ocena zasadności a tym samym dopuszczenia takiego dowodu należy do Sądu. Co więcej, wobec możliwości przeprowadzenia tych dowodów pisemnie (art. 271¹ k.p.c. , art. 271¹ k.p.c. w zw. z ar.304 zd. 3 k.p.c.), nawet uwzględnienie przedmiotowego wniosku nie musi oznaczać wyznaczenia rozprawy.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaoficerowanych przez powoda dowodów z dokumentów prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 458¹¹ k.p.c. i art. 458¹⁰ k.p.c. pominięto dowód z zeznań świadka A. D. na okoliczności ustalenia terminu zapłaty należności. Pozwany nie wskazał bowiem, aby nie był w stanie przedstawić na tę okoliczność dowodu z dokumentu – zgodnie z art. 458¹¹ k.p.c. Dodać wypada, że niewątpliwie uzgodnienie zmiany terminu stanowi oświadczenie woli, a tym samym – po myśli powołanego przepisu – wymagało wykazania go dokumentem. Dowód z zeznań świadka, mający charakter posiłkowy (art. 458¹⁰ k.p.c.) mogły zostać przeprowadzony jedynie gdy obiektywnie brak było innych środków dowodowych, nie zaś gdy strona w sposób nieusprawiedliwiony pomijając obowiązek dowodu z art. 458¹¹ k.p.c. usiłuje istotne fakty wskazać dowodem osobowy Z kolei w oparciu o przepis art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 259 pkt 3 k.p.c. pominięto wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadka P. S., gdyż pełniąc funkcję członka zarządu powoda, nie był zdolny do bycia świadkiem. Sąd nie znalazł podstaw dla uznania wniosku pozwanego za żądanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron. Pozwany jest profesjonalnym podmiotem obrotu gospodarczego i mógł skorzystać w niniejszej sprawie z pomocy zawodowego pełnomocnika. Nawet jednak jeśli tego nie uczynił, należy mieć na uwadze, że przepisy k.p.c. są ogólnodostępne zaś brzmienie art. 359 kp.c nie nastęrcza problemów interpretacyjnych. Również wyraźnie sformułowany przez pozwanego wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron należało pominąć na podstawie art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 299 pkt 3 k.p.c. Powołano go na tę samą okoliczność co dowód z zeznań świadka. Jeśli zaś ustawodawca uznał wprowadził w zakresie tego dowodu ograniczenia, o którym mowa wyżej, to niepodobna przyjąć za dopuszczalne swoistego obejścia tego ograniczenia poprzez powołanie dowodu z przesłuchania stron, który *expressis verbis* takiego ograniczenia nie zawiera. Ostatecznie zaś dowód ten ma charakter posiłkowy co oznacza, że służy uzupełnieniu informacji o faktach, których nie udało się dostarczyć przy pomocy innych dowodów – nie zaś zastępowaniu tych dowodów.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między stronami 3 umów dostawy i ich wykonania przez powoda.

Zgodnie z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Przedmiotem świadczenia powoda była produkowana przez niego pianka DS., stanowiąca niewątpliwie rzecz oznaczoną jedynie co do gatunku.

Jakkolwiek umowa dostawy winna być stwierdzona pismem, zaś dokumentu takiego nie przedstawiono. To jednak należy mieć na uwadze, że zawarcie przedmiotowych umów nie jest między stronami sporne, a poznawany przyznał je w sprzeczności od nakazu zapłaty.

Bezspornym pozostawało także, że powód spełnił obciążające go świadczenie, co pozwalało mu domagać się od pozwanego zapłaty ceny. Termin zapłaty został określony w wystawionych przez powoda fakturach VAT. Należy przy tym uznać, że wynikał on z uzgodnień stron, a jeśli nawet takich by nie poczyniono – stanowił o wezwaniu do spełnienia świadczenia w rozumieniu art. 455 k.c.

W tych warunkach Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie co do zasady i wysokości. Od należnej powodowi ceny sprzedaży służyć mu także – na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie, liczone od następnego dnia po wskazanym w fakturach VAT terminie płatności, z uwzględnieniem przepisu art. 115 k.c.

W obronie przed roszczeniem powoda pozwany powołał się jedynie na rzekome uzgodnienie zmiany terminu zapłaty i uzależnienie je od uzyskania przez pozwanego ceny sprzedaży za towar kupiony od powoda. Twierdzenie to nie zostało jednak poparte żadnym dowodem. Jednocześnie należy wskazać, że pozwany pierwotnie – na skutek doręczonego mu wezwania do zapłaty – deklarował zaspokojenie roszczeń powoda do końca sierpnia 2018r. (k. 13). Z dalszej korespondencji wynika także że brak zapłaty ze strony kontrahentów pozwanego był przyczyną niedochowania tej deklaracji – nie zaś warunkiem od którego strony uzależniłyby obowiązek spełnienia przez pozwanego świadczenia. Ostatecznie zaś wypada zauważyć, że nie jest spotykane w praktyce gospodarczej uzależnianie terminu zapłaty ceny od uprzedniego uzyskania przez zamawiającego zapłaty za towar nabyty od dostawcy. Czyniło to zarzut pozwanego tyle nieudowodnionym co niewiarygodnym.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 5.207,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.590,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.